

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra De to Baronesser

Citation: Andersen, H. C.: "De to Baronesser", i Andersen, H. C.: *De to Baronesser*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1997, s. 236. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen02val-shoot-idm140563622866304/facsimile.pdf> (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: De to Baronesser

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

deriks fars 300-årige gods og til baronessens nøjere skildrede gods. Man må tænke på, at der især på Sydøstfyn ligger en flok herregårde med få kilometers afstand og alle besøgt af H.C. Andersen: Lykkesholm, Ørbækklunde, Glorup, Hesselagergård, Broholm, Egeskov ... Herman siges at have fået sit gods tre mil fra baronessens, nær Storebælt; det er en anseelig afstand i det miljø! uanset godsejernes adgang til kørsel med hestevogn.

Udenfor Fyn foregår kap. 7 og 8: om det for baron Holger skæbnesvangre hofbal og om Moritz' forlovede Caroline Heimerans liv og sørgelige død. Vennernes ankomst til hovedstaden på en sur og snavset novemberdag står stærkt realistisk mellem Fyns natur og hofballet – som landet skal også dets mennesker ses fra mange sider.

2. Del. Umiddelbart overraskende er det derimod at finde romanens 2. Del henlagt til Vesterhavseerne, øjensynlig støttet på både selvsyn og læsning, hvorom udførligt s. 265ff. Nyhedsværdien heraf for mange læsere kan måles ved to detaljer. Den ene i romanen selv: et helt dagvognsselskab, der ikke ved, hvor Halligerne ligger, eller tror, navnet er en misforståelse af Helligoland/Helgoland (s. 147). Den anden i en avisannonce af *En Historie fra Klitterne fra 1860*, der får tiltrækningskraft »derved, at dens Skueplads er henlagt til de vilde og øde Egne i Jylland»; og »disse lidet kjendte Egenes Natur og Befolkning» er dog kongerigske.

H.C. Andersen gør da også virkelig noget ud af disse fjerne øers vej, natur og befolkning: med en indledende skildring af det vidunderlige grønne marskland og dets folkedragter og sidenhen med genrebilleder, støttet på selvsyn, og folkeminder, støttet på læsning og vistræk nu og da på munddig tradition. Naturens trussel, der på så mange måder hviler over øhavet, melder sig, da Elimar og Elisabeth er pinagtigt nær ved at forsvinde i højvandet nær den største ø Anrum.

Øen Føhr nævnes kun kort – første gang som badested, nærmere s. 115ff. Men til den knytter sig en af den knap 40-årige digters største oplevelser og dermed impulser til at bringe den påtænkte roman på sporet: Christian VIII's dronning Caroline Amalie indbød ham i august 1844 til besøg under kongeparrets ferie på Føhr, hvor han opholdt sig fra 28.8. til 9.9. samtidig med flere høj-